

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **V. E.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, č. j. CPR-5967-5/ČJ-2024-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024, č. j. CPR-5967-5/ČJ-2024-930310-V233 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí ze dne 9. 1. 2024, č. j. KRPA-10957-18/ČJ-2024-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to tak, že doba po kterou nelze žalobci umožnit vstup, se stanoví na dobu 2 roky a 6 měsíců, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 3 roky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států, zároveň byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval přijaté opatření za nepřiměřeně přísné a jeho výši za převyšující výši trestu vyhoštění, který byl v minulosti žalobci uložen, měl za to, že by stačilo uložení kratší doby správního vyhoštění, a to ve výši dvou let. Argumentoval tím, že se jedná o první pochybení svého druhu u žalobce, který vyjádřil nad svým jednáním lítost, přislíbil vycestování a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci. Napadené rozhodnutí porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, je nepřiměřeně přísné a nedostatečně zohledňuje individuální specifika dané věci. Žalovaný upravil právní kvalifikaci i dataci doby trvání protiprávního stavu, kdy sice popsal protiprávní stav podstatně širším způsobem, ale nelogicky tomu výši ukládaného opatření modifikoval ve prospěch žalobce, namísto toho, aby věc vrátil k novému posouzení a rozhodnutí.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce řádně vysvětlil, proč nepřistoupil ke zkrácení doby správního vyhoštění na dva roky, v odvolání byla uvedena chybně doba neoprávněného pobytu od 6. 1. 2024 do 9. 1. 2024 namísto správné doby uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, tj. od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024. Uvedené polehčující okolnosti pak byly v řízení vzaty v úvahu. Pokud jde o přislíb vycestování, shledal správní orgán I. stupně u žalobce důvody, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění, proto byl žalobce dne 9. 1. 2024 zajištěn za účelem správního vyhoštění, nebyla shledána možnost uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, o úmyslu žalobce dobrovolně vycestovat lze pochybovat, neboť hned 10. 1. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla dne 8. 4. 2024 zamítnuta, s nabytím právní moci dne 11. 4. 2024, a to jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. O žalobě proti tomuto rozhodnutí je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vedeno řízení u krajského soudu. I když je podání takové žádosti právem žalobce, nesvědčí to o jeho vůli dobrovolně vycestovat, jeho příslib nelze považovat za relevantní, rozhodnutí je z hlediska § 174a přiměřené, nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

5. Právní kvalifikaci skutkové podstaty žalovaný neměnil, jednalo se stále o § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 4 zákona o pobytu cizinců, důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že se žalobce na policii prokázal padělaným dokladem a dále, že od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Tuto námitku tak považoval za nedůvodnou. Ve svém rozhodnutí pak na straně 4 – 5 detailně vysvětlil, z jakého důvodu přistoupil ke snížení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, tímto považoval námitku za vypořádanou.
6. Ve zbytku odkázal na prvostupňové i napadené rozhodnutí, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.*
10. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 1. 2024 bylo žalobci vydáno na základě zjištění, že se žalobce dne 6. 1. 2024 při pobytové kontrole prokázal bulharským občanským průkazem, jako svým vlastním a pravým, odborným zkoumáním bylo zjištěno, že se jedná o celkový padělek, cizinec uvedl, že takový doklad předložil vědomě, neboť chtěl pobývat v ČR, dále uvedl, že po celou dobu svého pobytu pracuje bez platného povolení k výkonu zaměstnání a pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců, což je uvedeno i ve výroku (na straně 3 byl uveden chybný odkaz na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1). Naplnil též skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a to tím, že přicestoval na území schengenského prostoru dne 2. 2. 2020 a dále téhož dne na území ČR, kde pobýval až do 6. 1. 2024 nepřetržitě, od 2. 5. 2020 však nenaplnňoval podmínky, které by ho opravňovaly pobývat na území ČR bez víza, doba oprávněného bezvízového pobytu činí maximálně tři měsíce během šestiměsíčního období, pobýval tedy zde bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce neshledal. Dobu 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, stanovil s ohledem na jeho protiprávní jednání, kdy žalobce se vědomě při pobytové kontrole prokázal padělaným rumunským občanským průkazem, doklad předložil ke kontrole při výkonu zaměstnání, ke kterému nebyl oprávněn, přihlédl též k délce a závažnosti porušování právních předpisů na území ČR, dále k tomu, že se jednalo o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, se správním orgánem spolupracoval a ke všemu se doznal. Na druhou stranu se do této pozice dostal vlastním přičiněním, kdy si musel být vědom toho, že má u sebe padělaný doklad a neoprávněně zde pracuje. Tedy vzal v úvahu, že žalobce vědomě a vážným způsobem porušoval právní předpisy ČR, s ohledem na to stanovil opatření v horní polovině zákonné sazby. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl dne 9. 1. 2024 zajištěn a dne 10. 1. 2024 požádal o mezinárodní ochranu.
13. V napadeném rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024 žalovaný shledal, že skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a bod 4 zákona o pobytu cizinců byly naplněny, a to prokázáním se padělaným dokladem a neoprávněným pobytem na území ČR od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024. Korigoval však závěry správního orgánu I. stupně v té části prvostupňového rozhodnutí, dle které se žalobce dne 13. 11. 2023 prokázal hlídce Policie ČR padělaným rumunským občanským průkazem při výkonu zaměstnání, ke kterému nebyl oprávněn – to žalovaný označil za nepravdivé. Žalobce sice během výslechu přiznal, že si finanční prostředky obstarával při nelegální práci, žalobce byl však kontrolován na nádraží Praha Florenc dne 6. 1. 2024, kdy předložil padělaný průkaz totožnosti Bulharska. Dále korigoval izolovaně chybně uvedený odkaz správního orgánu I. stupně na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců na str. 3 odstavec 3. Uvedené nepřesnosti označil spíše za písařskou chybu a izolované nedostatky, v jeho celku neshledal nezákonnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Nemohl však vyloučit, že správní orgán I. stupně částečně z těchto informací vycházel při stanovení doby správního vyhoštění, a proto dle zásady in dubio pro reo zmírnil vzhledem k přítomnosti pochybení v tomto směru přísnost rozhodnutí snížením doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států. Zmínil zásadu jednotnosti správního řízení, kdy obě rozhodnutí tvoří jeden celek, odvolací orgán může vady odůvodnění korigovat, je-li výrok v souladu se zákonem, což bylo v daném případě naplněno. K odvolacím námitkám uvedl, že neoprávněný pobyt

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

netrval 4 dny, ale od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024, což rozhodně není doba bagatelní. Řízení o správním vyhoštění je nezávislé na trestním řízení, které je se žalobcem vedeno z důvodu opatření padělaného průkazu totožnosti, kdy byl žalobci již vydán rozsudek, správní vyhoštění není trestem ani nemá sankční povahu. Za polehčující okolnosti v návaznosti na odvolání označil to, že žalobce se k protiprávnímu jednání doznal, napomáhal při jeho objasnění, vyjádřil nad ním lítost a jednalo se o první pochybení, naopak za okolnosti přitěžující označil to, že na území pobýval zcela vědomě neoprávněně, rovněž se vědomě dne 6. 1. 2024 prokázal padělaným dokladem totožnosti Bulharska, který využíval asi jeden rok, jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až činností hlídky policie namátkovou kontrolou, žalobce v ČR neregistroval svoji adresu, čímž rovněž porušil zákon o pobytu cizinců, při pobytové kontrole nepředložil doklad o zdravotním pojištění, rovněž vypověděl, že finanční prostředky získává v ČR nelegální prací bez oprávnění, což by mohlo představovat samostatný důvod pro uložení správního vyhoštění. Po posouzení těchto okolností v jejich souhrnu neshledal důvod ke zkrácení doby správního vyhoštění nad rámec jejího snížení na dobu dvou let a šesti měsíců. Zabýval se kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy přihlédl k délce neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, jeho vazby k domovské zemi nebyly zpřetrhány, zároveň si na území ČR žádné zásadnější vazby nevytvořil, je ve věku 29 let, nemá zdravotní potíže, je svobodný a bezdětný, jeho rodiče a dcera žijí v Moldavsku, v ČR má pouze přítelkyni, se kterou je asi dva měsíce, nebydlí spolu, s ohledem na to nepovažoval napadené rozhodnutí včetně délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, za nepřiměřené, a to ani z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

14. Soud shledal, že v daném případě žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty hned dvou důvodů pro uložení správního vyhoštění, přičemž v obou případech je toto jednání podloženo správním spisem a rovněž dostatečně a přezkoumatelně popsáno a právně kvalifikováno v napadeném rozhodnutí.
15. Z hlediska ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců je součástí spisu úřední záznam, dle kterého byl žalobce kontrolován policií dne 6. 1. 2024 na nádraží Praha Florenc, kdy se prokázal padělaným bulharským průkazem totožnosti, čehož si byl vědom. Tento skutkový stav se pak odráží v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný opravil zjevné nesprávnosti uvedené v rozhodnutí prvostupňovém (tj. rumunský místo bulharský průkaz, nesprávné datum 13. 11. 2023, okolnost, že žalobce nepředložil doklad při kontrole při výkonu nelegálního zaměstnání, ale že v ČR vedle předmětného postihovaného jednání vykonával výdělečnou činnost bez oprávnění). Nejedná se o nepřezkoumatelnost, neboť napadené a prvostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek, přičemž žalovaný dostatečně vyjasnil, jakým způsobem byla naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy předložením bulharského průkazu totožnosti žalobcem při pobytové kontrole dne 6. 1. 2024, což koresponduje s obsahem správního spisu. Rovněž opravil zjevně nesprávně uvedený odkaz, který byl v jednom případě v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uveden jako § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, ve výroku a v jiných částech prvostupňového rozhodnutí však byl uveden správně. I když je třeba podotknout, že správní orgán I. stupně by měl věnovat větší pozornost textaci svých rozhodnutí a vyvarovat se obdobných zjevných nesprávností, v daném případě Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předmětná pochybení nedosahují takového charakteru, aby mohly způsobit nesrozumitelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zvláště když žalovaný všechny nepřesnosti správního orgánu I. stupně řádně opravil. Nejedná se přitom o změnu právní kvalifikace postihovaného jednání, neboť tato byla v obou správních rozhodnutích uvedena vždy stejně, tj. ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a bod 4 zákona o pobytu cizinců. Rovněž je zřejmé, že správní vyhoštění nebylo žalobci uloženo na základě vykonávání pracovní činnosti bez povolení, avšak na základě neoprávněného pobytu a prokázání se padělaným dokladem, přičemž k vykonávání pracovní činnosti bez patřičného oprávnění bylo pouze přihlédnuto při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.

16. Pokud jde o skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, shodují se prvostupňové i napadené rozhodnutí v tom, že neoprávněný pobyt žalobce na území ČR trval od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024, v tomto směru pochybnosti nevznikají.
17. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
18. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kdy jeho neoprávněný pobyt trval několik let tj. od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024. Ve prospěch žalobce přičítaly to, že žalobce se k protiprávnímu jednání doznal, napomáhal při jeho objasnění, vyjádřil nad ním lítost a jednalo se o první pochybení, na druhou stranu v jeho neprospěch přičítaly, že jeho jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky, byl si vědom neoprávněnosti svého pobytu na území i předložení padělaného dokladu, rovněž zde vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání, nemá ani uzavřeno zdravotní pojištění a neregistroval svůj pobyt v ČR. Žalovaný rovněž přičítal ve prospěch žalobce, že správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí dopustil zřejmých nesprávností, které jsou uvedeny výše, pro vyloučení všech pochybností proto délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, snížil na dobu 2 let a 6 měsíců. Soud shledal, že se jednalo o postup velice vstřícný k žalobci, kdy v každém případě tím žalovaný vyloučil, že by v důsledku těchto pochybení mohl být žalobce nějak poškozen. Soud má za to, že ani toto zkrácení doby správního vyhoštění nebylo nezbytně nutné, neboť nebylo pochyb o tom, že neoprávněný pobyt žalobce trval značnou dobu tj. od 2. 5. 2020 do 6. 1. 2024, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

čímž byla naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, a dále, že se policii vědomě prokázal padělaným dokladem totožnosti, čímž byla naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, nebylo již natolik rozhodné, zda se jednalo o doklad rumunský či bulharský. Nicméně, s ohledem na uvedené nelze hodnotit uložení doby správního vyhoštění na 2 roky a 6 měsíců jako nepřiměřené. Není ani rozhodné, zda a na jakou dobu byl žalobci v trestním řízení uložen trest vyhoštění, neboť řízení o správním vyhoštění je na takovém řízení zcela nezávislé.

19. Správní orgány se též adekvátně okolnostem sděleným žalobcem zabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž nepřiměřenost neshledaly, soud se s tímto závěrem ztotožňuje, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné konkrétní námitky, kterými by tyto závěry zpochybnil.
20. S ohledem na to soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 2 let a 6 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). Za daných okolností se tak uložená doba nejeví jako excesivní.
21. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.